

Οι νεαροί πρωταθλητές

Ζούσαν μέσα στη φτώχεια κι από τὰ μαθητικά τους χρόνια αναγκάζονταν νά ριχτούν στη δουλειά. Μέσα στίς πιό αντίξοες συνθήκες μεγάλωναν τὰ περισσότερα Έλληνόπουλα τότε, πού «όλα τὰ σκιαζε ή φοβέρα και τὰ πλάκωνε ή σκλαβιά». Αλλά, τί θαυμαστό!... Μέσα στό βαρύ χειμώνα τῆς τυραννικῆς δουλείας ἀνθισαν τὰ τριαντάφυλλα τῆς ἀνοιξης. Μέσα στό βαθύ σκοτάδι τῆς αἰχμαλωσίας, ἄρχισε νά ροδίζει τό φῶς τῆς ἐλευθερίας. Καί μέσα ἀπό τό δύστυχο Γένος τῶν Ρωμιῶν ἀναδείχθηκαν οἱ ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν μαρτύρων και τῶν ἡρώων, οἱ πρωταθλητές τῆς πίστεως και τῆς ἐλευθερίας, οἱ ἔνδοξοι Νεομάρτυρες!

Ἄνάμεσά τους, παιδιά και ἔφηβοι, ἀγόρια και κορίτσια. Νέοι πού ἔκλεισαν μέσα στήν καρδιά τους τήν ἀγάπη στόν Χριστό και τήν Ἑλλάδα κι ἔγιναν Μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά και πρόδρομοι τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδας μας. Διότι ἡ θυσία μυριάδων Νεομαρτύρων προμηνόυσε τή μεγάλη ἡμέρα τοῦ ξεσηκωμοῦ, τήν Ἐπανάσταση τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1821.

Ἄς παρακολουθήσουμε τὰ παιδιά αὐτά στό δρόμο γιά τό μαρτύριο, γιά νά θαυμάσουμε τήν πίστη και τήν γενναιότητά τους.

◉ Ἅγιος Νικόλαος Καρπενησιώτης, 15 χρονῶν.

Ἀπό τό Καρπενήσι καταγόταν ὁ Νικόλαος ἀλλά μικρό παιδί τό πῆρε ὁ πατέρας του κοντά του στήν Κωνσταντινούπολη, γιά νά ἔργασεῖ. Πατέρας και γιός ἀνοιξαν ἕνα μπακάλικο και ἄρχισαν τή δουλειά. Κάποια μέρα ἕνας Τοῦρκος, πού εἶχε κουρεῖο ἀπέναντί τους, ἔστησε μιά παγίδα στό Νικόλαο. Τόν κάλεσε και τοῦ ἔδωσε μπροστά και σέ ἄλλους Ὀθωμανούς νά διαβάσει ἕνα τουρκικό γράμμα, δῆθεν γιά νά τοῦ μάθει τή γλώσσα. Ἀνυποψίαστο τό παιδί δέν φαντάστηκε ὅτι ἐκείνη τήν ὥρα διάβαζε σαλαβάτι, δηλαδή τή μουσουλμανική ὁμολογία πίστεως. Ἀμέσως οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν νά φωνάζουν: «Ἐγινες Τοῦρκος, Νικόλα, εἶσαι δικός μας!».

Τό γενναῖο χριστιανόπουλο ἀντέδρασε και φώναξε ζωηρά:

–Χριστιανός εἶμαι!

Τόν ὀδήγησαν στό καῖμακάμη, τοῦ ἔταξαν τιμές και ἀξιώματα, τόν φοβέρισαν μέ τιμωρίες και βασανιστήρια, ἀλλά ὁ Νικόλαος ἔμεινε ἀλύγιστος:

–Ἐγώ χριστιανός εἶμαι και τόν Χριστό μου πιστεύω... Αὐτόν λατρεύω, Αὐτόν ἔχω και τώρα βοηθόν και μέ δυναμώνει... Γιά τό Ὄνομά Του εἶμαι ἔτοιμος και νά πεθάνω, ἄν χρειασεῖ. Τοῦρκος δέν γίνομαι!

Τόν ἔκλεισαν στή φυλακή. Γιά ἐξήντα πέντε ἡμέρες δέν τοῦ ἔδιναν τροφή και κάθε μέρα τόν βασάνιζαν μέ ἀνελέητους ραβδισμούς. Κι ἀφοῦ εἶ-

δαν ὅτι ὁ Νικόλαος ἔμενε ἀνυποχώρητος, ἔδωσαν διαταγή νά τόν ἀποκεφαλίσουν. Ἔτσι στίς 23 Σεπτεμβρίου 1672 ὁ ἅγιος νεομάρτυρας Νικόλαος ὁ Καρπενησιώτης παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Κύριο Ἰησοῦ, πού τόσο εἶχε ἀγαπήσει!

◉ Ἁγία Ἀκυλίνα, 18 ἐτῶν.

Στό Ζαγκλιβέρι, ἕνα χωριό ἔξω ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ζοῦσε ἡ Ἀκυλίνα μαζί μέ τούς γονεῖς της. Τί συμφορά ὅμως ἦταν αὐτή πού τούς βρῆκε, μάνα καί κόρη, καί ντύθηκαν στά μαῦρα; Ὅχι, δέν πέθανε ὁ πατέρας τῆς Ἀκυλίνας. Κάτι χειρότερο συνέβη. Ἀρνήθηκε τήν πίστη του. Τόν εἶχαν συλλάβει οἱ φοβεροί Γενίτσαροι καί τοῦ ζήτησαν νά γίνει μουσουλμάνος, ἄν θέλει νά σώσει τή ζωή του. Κι ἐκεῖνος ὑπέκυψε. Φοβερό! Θρῆνος στό σπίτι! Μάταια ἡ γυναίκα του προσπαθοῦσε μέ δάκρυα νά τόν ὀδηγήσει στή μετάνοια.

Κι ἔμεινε ἡ χριστιανή μάνα μέ μόνη παρηγοριά τή μικρή κορούλα της. Τή μεγάλωνε καί καλλιεργοῦσε στήν καρδιά της τήν πίστη καί τήν ἀγάπη στό Χριστό. Αὐτό ἦταν ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχε νά τῆς προσφέρει. Κι ἡ Ἀκυλίνα αὐτόν τόν πολῦτιμο θησαυρό τόν κράτησε μέχρι τέλους.

Τά χρόνια κυλοῦσαν ἤρεμα, ὥσπου ξέσπασε ἡ φοβερή καταιγίδα. Ὁ Τοῦρκος πασᾶς δίνει διαταγή στόν ἐξωμότη πατέρα νά πείσει τήν κόρη του νά γίνει μουσουλμάνη. Ἡ Ἀκυλίνα οὔτε θέλει νά τό ἀκούσει. Ὁ πατέρας ἐπιμένει. Τῆς δίνει χίλιες δυό ὑποσχέσεις. Τῆς ἀποκαλύπτει καί τό μεγάλο μυστικό, ὅτι ἄν ἀρνηθεῖ τήν πίστη της, θά γίνει γυναίκα τοῦ γιοῦ τοῦ πασᾶ. Τίποτε ὅμως δέν στέκεται ἱκανό νά κλονίσει τή νεαρή χριστιανή. Ὁ πατέρας ἀγρίεψε. Γεμάτος μίσος καί φα-

νατισμό, τήν ἔβρισε, τήν ἔδειρε καί τέλος τήν ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα στάβλο ἀφήνοντάς τη νηστική. Κι ἡ Ἀκυλίνα σταθερή κι ἀλύγιστη.

Στό μεταξύ ἡ μητέρα μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦσε νά τονώσει τήν κόρη της:

– Παιδί μου, πρόσεχε νά μή δειλιάσεις. Λίγο ἀκόμη καί κερδίζεις τόν Παράδεισο!

Τώρα τήν Ἀκυλίνα τήν περιμένουν τά φρικτά βασανιστήρια. Τήν μαστιγώνουν μέ βέργες καί συρματένια σχοινιά. Τό σῶμα της γίνεται ὄλο μιά πληγή καί τό αἷμα της ποτίζει τή μακεδονική γῆ. Ὁ ἄσπλαγχνος πατέρας παρακολουθεῖ ἀσυγκίνητος. Τήν τρίτη ἡμέρα τήν πηγαίνει στό σπίτι της αἰμόφυρτη καί σχεδόν ἀναισθητη μέ σκοπό νά συνεχίσει τήν τιμωρία, ἄν δέν ἀλλάξει γνώμη. Ἐκεῖ τήν βρίσκει ἀνήσυχη ἡ ἡρώιδα μάνα:

– Παιδί μου, τί κάνεις, μήπως ἀπέκαμες; Μήπως ἀρνήθηκες τόν Χριστό καί σ' ἔφεραν ἐδῶ;

– Μητέρα μου, ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπες. Τό διαμάντι πού μοῦ χάρισες τό φύλαξα καθαρό κι ἀμόλυντο καί τώρα πηγαίνω στόν Χριστό.

Μέ τά λόγια αὐτά ἡ Ἀκυλίνα ἔκλεισε τά μάτια της καί ἡ ψυχή της φτερούγισε στούς θόλους τοῦ οὐρανοῦ. Ἦταν 27 Σεπτεμβρίου 1677.

Αὐτή εἶναι ἡ δύναμη τῶν νέων, ὅταν φλέγεται ἡ καρδιά τους ἀπό τήν πίστη καί τήν ἀγάπη στό Χριστό. Αὐτό εἶναι τό μυστικό τῆς νίκης στόν Ἀγώνα τοῦ 1821. Οἱ νεαροί πρωταθλητές μας, οἱ ἥρωες τῆς πίστεως, οἱ ἔνδοξοι Νεομάρτυρες.

